

Arrest

nr. 70 666 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 15 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

Adres: (...)

Nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor mevrouw (B.B.). Bijgevolg dient in de eerste plaats mevrouw (B.B.) haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 25.08.2006 en geldig tot 25.08.2016. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde paspoort kan haar bewering niet gestaafd worden. Betrokkene legt een kopie van haar bijlage 26 voor teneinde haar identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit en nationaliteit. Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Wat betreft de voorgelegde geboorteakte, de tweede bijlage 26, het tweede paspoort en de twee attesten d.d. 26.04.1983 en d.d. 11.10.2010, deze zijn opgesteld op naam van mijnheer (B.F.). Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan mijnheer (B.F.) is om het bewijs aan te brengen van de nationaliteit gezien de medische attesten zijn opgesteld op naam van mevrouw (B.B.).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 22.06.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging. Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding; Dat de bestreden beslissing samenvattend als volgt is gemotiveerd: (...).Dat de Raad, omwille van het feit dat eiser zich, naar best vermogen, tracht te verdedigen op alle fronten, niet zomaar kan besluiten dat er geen schending is van de formele en materiële motiveringsplicht - integendeel;

Onontvankelijkheid van aanvraag tot regularisatie omwille het met aantonen van identiteit. Dat er in de eerste plaats moet verwezen worden naar het feit dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat de identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat 9ter aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen, maar dat moet ook op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen. Hierbij stelt het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen 9ter en Subsidiäre Bescherming niet redelijk verantwoord is (GwH arrest nr. 193/2009, 26

november 2009); Dat het Grondwettelijk Hof stelde dat men rekening moet houden met de doelstelling (misbruiken in de asielprocedure en vaststellen nationaliteit) en elk document volstaat waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld en een identiteitsdocument niet moet worden voorgelegd als de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond; Dat de nieuwe regelgeving uitwerking wil geven aan deze paragraaf van het arrest en men dus niet strikt deze regelgeving mag toepassen omdat zij in de eerste plaats enkel de doelstelling wil concretiseren en in de tweede plaats meer specifiek wil concretiseren wat in aanmerking kan komen als document; Dat de Raad van State bovendien toelicht dat de identiteit met elk document moet kunnen worden bewezen zonder dat de vreemdeling daarvoor eerst moet kunnen aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te bekomen en dat het initiële artikel aldus niet in overeenstemming is met het arrest van het Arbitragehof. Dat eiser met de documentenpaspoort en geboortecertificaat wel degelijk de identiteit aantoont; Dat er aldus niet kon besloten worden tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag tot medische regularisatie op basis van deze reden; Dat het duidelijk is dat DVZ gewoonweg elke medische regularisatie als een "nummer" bekijkt en zag dat er bij deze medische regularisatie bepaalde identiteitsdocumenten werden gevoegd die zij onvoldoende achten zonder de aanvraag 9ter grondig te lezen waaruit duidelijk blijkt dat eisers wel degelijk hun identiteit aantonen; Dat het Grondwettelijk Hof immers reeds bekritiseerde dat er rekening moest gehouden worden met de doelstelling van het bewijzen van identiteit, namelijk misbruiken in de asielprocedure tegengaan en de nationaliteit vaststellen zodat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld in aanmerking moet worden genomen en de identiteit dus op een andere wijze kan worden aangetoond; Dat de nieuwe regelgeving vooral uitwerking wou geven aan deze paragraaf van het arrest en men dus niet strikt deze regelgeving mag toepassen omdat zij in de eerste plaats enkel in de eerste plaats de doelstelling wil concretiseren en in de tweede plaats meer specifiek wil concretiseren wat in aanmerking kan komen als document; Dat de Raad van State bovendien toelicht dat de identiteit met elk document moet kunnen worden bewezen zonder dat de vreemdeling daarvoor eerst moet kunnen aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te bekomen en dat het initiële artikel aldus niet in overeenstemming is met het arrest van het Arbitragehof. Dat eisers duidelijk aantonen dat zij uit de voormalige Yoegoslavische republiek komen; Dat iedereen weet dat Yougoslavië niet meer bestaat; Dat eisers stelt nu de Kosovaarse of Servische nationaliteit te bezitten, Dat eiseres dit niet rechtstreeks aantoont maar aantoont met documenten waarvan de waarachtigheid niet in twijfel kan worden getrokken namelijk door aan te tonen dat haar echtgenoot de Kosovaarse nationaliteit beschikt; Dat bovendien blijkt dat eiseres geboren is in GNJILANE; Dat GNJILANE op Kosovaars grondgebied ligt; Dat haar paspoort vermeldt dat dit de Servische republiek is; Dat Kosovo zich in 1999 eenzijdig afscheidde van Servië en tot op vandaag nog steeds niet door Servië als onafhankelijke staat wordt erkend; Dat het dus zeer duidelijk is dat eiseres de Kosovaarse nationaliteit bezit; Dat DVZ zeer goed op de hoogte is van de problematiek tot het verkrijgen van identiteitsbewijzen voor mensen na het uiteenvallen van Yougoslavië; Dat haar paspoort nochtans duidelijk maakt dat zij tot de Yougoslavische republiek behoorde, geboren was in een toenmalig Servisch dorpje, liggend op Kosovaars grondgebied zodat het ontegensprekelijk vast ligt dat eiseres de Kosovaarse nationaliteit bezit;"

2.2. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verzoekers verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009, en betogen dat verzoekster haar nationaliteit heeft aangetoond ‘door aan te tonen dat haar echtgenoot over de Kosovaarse nationaliteit beschikt’ en dat ‘bovendien blijkt dat eiseres geboren is in Gnjilane dat op Kosovaars grondgebied ligt’.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan voormelde motieven. Het volstaat niet dat de echtgenoot van verzoekster een geboorteakte en andere stukken voorlegt, nu deze stukken geen betrekking hebben op verzoekster zelf. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat aangezien de medische elementen die in de aanvraag werden aangehaald, enkel betrekking hadden op verzoekster (hetgeen verzoekers ook niet betwisten), de constitutieve elementen van haar identiteit conform artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet moeten worden aangetoond; Indien verzoekster haar identiteit (de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit) niet aantoon, dient de gemachtigde in toepassing van artikel 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

In hun aanvraag hebben verzoekers voorgehouden van Kosovaarse nationaliteit te zijn (zie p. 1 onder ‘betreft’); onder punt ‘2. Het identiteitsdocument’ werd evenwel enkel verwezen naar de voorgelegde documenten. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voorlegde, uitgereikt op 25 augustus 2006 en geldig tot 25 augustus 2016, verzoekster evenwel beweert over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken, doch dat deze bewering aan de hand van het voorgelegde paspoort niet kan worden gestaafd, verzoekster tevens een kopie van haar bijlage 26 voorlegt teneinde haar identiteit aan te tonen. maar dit document draagt de vermelding ‘Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs’, ook de andere documenten (de voorgelegde geboorteakte, de tweede bijlage 26. Het tweede paspoort en de twee attesten van 26 april 1983 en van 11 oktober 2010) opgesteld zijn op naam van mijnheer B.F. Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan mijnheer B.F. is om het bewijs aan te brengen van de nationaliteit gezien de medische attesten zijn opgesteld op naam van mevrouw B.B., zodat terecht besloten wordt dat verzoekster in gebreke blijft haar nationaliteit aan te tonen en evenmin aantoon vrijgesteld te zijn van deze verplichting.

Gelet op het bovenstaande is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie –en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen. Tevens blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat met alle stukken en gegevens rekening werd gehouden. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: “Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC